

Kapitel 2

Sträckan hade han åkt en gång tidigare, då till den intervju som ledde fram till jobbet han just fått. Han hade tillfrågats om han var fackligt ansluten och fått intrycket att anställningsbarheten var högre om han svarade nej.

"Facket, vad fan ska man ha det till", hade han sagt. Han ljög i varje fall inte.

Att inte behöva träffa någon från HR var i och för sig upplyftande. De skulle garanterat haft invändningar, inte minst eftersom han under lång tid försörjt sig på pokerspel, turnerande mellan casinon jorden runt. De skulle komma att ifrågasätta det valet, och han skulle svara att det var en bransch där ingen HR-människa satt som grindvakt och bestämde vem som skulle släppas in. Ridå.

Han hade inte haft så mycket att komma tillbaka till, ingenting egentligen. Uppväxten hade mest varit ett kvävande mörker. Ändå hade han dragits tillbaka, mot det bekanta. Som en gummisnodd, av skäl han inte riktigt begrep.

Utanför tågfönstret rullade barrskogen förbi, med enklaver av lövträd och böljande gula fält med högt gräs och nervösa dovhjortar. På en blå himmel stod solen lågt och kastade långa vassa skuggor, enstaka rovfåglar cirkulerade på höjd. Tåget bromsade in med ett gnissel, tryckluften släpptes och dörrarna for åt sidan. Den täta vita röken bolmade från hamnen och löstes upp. Han sveper halsduken tätt om ansiktet och börjar röra på sig.

Han var nu anställd på ett av Sveriges främsta telekombolag. Ett bolag som sedermera under "dotcom"-erans berusning, först skulle byta namn till "E.", där bokstaven och punkten uttalades på engelska: "iii-dot" vilket ansågs vara alltför likt

ett invektiv, sedermera "E-dot" med svenskt uttal på första bokstaven, innan styrelsen slutligen bestämde sig för att ta bort bindestrecket. I och för sig påminde det nya namnet om en lokal tillverkare av toalettpapper, men det fick duga.

Arbetsuppgifterna kretsade kring den modulära telefonväxel som sedan länge var företagets flaggskepp och vars användning med tiden utökats och numera fyllde flera funktioner i det kretskopplade telefonnätet. Alex jobb var att testa den programvara som hanterade *lawful interception* -laglig telefonavlyssning: SRE, en anonym akronym för det lika anonyma "*Subsystem for Remote-control Equipment*".

Produkten ingick som en självklar del i varje beställning av växelsystemet, där funktionaliteten varierade beroende på exportmarknadernas nationella lagkrav. För nätoperatörerna var SRE endast en svart låda vars inre de inte hade tillgång till, allt samarbete skedde direkt med slutanvändaren. Affärerna gick lysande, beställningarna haglade in. Den senaste omorganisationen innehöll till och med en liten marknadsavdelning.

En kund, från Ryssland den här gången, beställde ett system som skulle visa sig så snarligt ett annat redan påbörjat att det bestämdes att slå ihop de bägge projekten till ett och samma. Likheterna var mest skenbara visade det sig; ryssarna bombarderade med den ena ändringen efter den andra.

Vad som på papperet skulle bli ett enkelt sätt att öka intäkterna ledde i själva verket till en orimlig belastning på redan ansträngda resurser. Det fattades pengar, vilket var lite konstigt med tanke på hur mycket de sålde. Pengar till löneförhöjningar fanns inte heller sades det, nyckelpersoner försvann en efter en.

Att påtala problemen uppåt i företagsorganisationen var en säker karriärstoppare, ömma tår fanns i överflöd. Alex egen vilja att lämna skeppet växte dag för dag, vilket inte minst berodde på hans nye chef. En snarstucken petimäter vars mest utmärkande drag var att han tog all kritik och alla synpunkter personligt. Tyckte han någonting om vad som helst och för jobbet helt irrelevant gjorde man bäst i att hålla med. Ingen struntsak var för liten för att starta en livslång fiendskap.

Från början hade han bara varit en kollega i mängden. De hade växlat några ord, säkert om något obetydligt. När Alex inte höll med hade han vänt på klacken och gått därifrån. Därefter var deras relation för alltid förändrad.

Från havet blåste en pinande iskall vind, vintern var inte långt borta. Ryssarnas kravändringar verkade aldrig ta slut. En från början helt normal order hade genom en kakafoni av tekniskt konspirativa metoder förvandlats till en mardröm.

I en tid då man fortfarande trodde på noggrann projektplanering var modifieringarna märkliga, ibland oklara och ofta snudd på omöjliga att realisera. Planeringen knycklades ihop till en papperstuss.

Det sades att den ryska kunden betalade ovanligt bra, just den biten var inte helt oviktig. Dessutom: ville man ifrågasätta en kund kunde man med fördel välja någon annan än *Federalnaya Slushba Besopasnosti*, den ryska federala säkerhetstjänsten FSB.

En liten fingervisning om det *egentliga* syftet med *Project Falcon* kom när man landade i den slutliga funktionaliteten. Som innebar att inte bara enskilda telefonsamtal, eller serier av abonnentnummer, utan *hela* växelstationen avlyssnades. *Allt tal i samtliga samtal som kopplades genom stationen lagrades digitalt.*

Ytterligare en anställd hade sagt upp sig, chefen var rasande över det illojala i att sluta *mitt under pågående projekt*. Alex var ensam om att torgföra en motsatt åsikt, var det viktigt att behålla folk fick man se till att betala.

Som genom ett trollslag fanns ny testutrustning på plats, Project Falcon prioriterades. De anställda gavs stränga förhållningsorder: *"Med hänvisning till sekretess och kundernas behov av att skydda sin egen verksamhet tillåts inga spekulationer kring produkternas användningsområden."*

Ämnet hade avhandlats medarbetare emellan, tydligen lite väl mycket. Alex kände sig träffad, han var nog den som snackat mest. För att säkra projekten föreslogs att löften skulle avkrävas de anställda, om att inte säga upp sig innan de påbörjade projekten avslutats. Ett möte under ledning av chefen för avdelningen hölls särskilt för den sakens skull.

Områdeschefen som rest ner för att delta, satt bakom alla andra. Tyst och med ryggen mot väggen. Hans närvaro gav tyngd åt argumenten och förstärkte hoten. Det sägs att en groda som värms långsamt, sakta vänjer sig innan den dör. Hur det än är med den saken var det få i rummet som betraktade situationen som särskilt anmärkningsvärd.
